

*Афганістан -
біль в моїй душі*

*Ти – Афганістан,
Ти – Афганістан.
І не злічить глибоких ран
В борні жорстокій.
І не злічить сліз матерів, дружин,
дітей –
Не всі вернулися сини із тих ночей...*

Кажуть, що час – найкращі ліки, хоча роки минають, а пам'ять вперто усіх вертає назад, коли наші недолугі керівники взялися наводити лад на чужих територіях, віддавали абсурдні накази. 27 грудня 1979 року за рішенням Політбюро ЦК КПРС, очолюваного Леонідом Брежнєвим, війська СРСР увійшли до Афганістану для підтримки прокомуністичного режиму Народно-демократичній партії Афганістану. Спочатку радянські війська розташувалися гарнізонами у великих містах країни, а згодом поступово втягнулися в бойові дії по всій території Афганістану.

Ми повинні розумі трагізм участі в афганській війні тоді ще радянських людей, бо через Афганістан пройшло їх з України більше 160 тис. У цій війні загинуло понад 15 тисяч наших солдат, 35 тисяч було поранено, тисячі потрапили в полон. Ця війна стала усвідомленням того, що гинуло покоління, народжене в 60-х. Що ж то за країна, що завдала нам стільки болю, горя, смутку?

Афганістан – це держава, що знаходиться в Південно-Східній Азії, де проживає 17 мільйонів чоловік, з них 8 мільйонів – афганців, а решта – таджики, туркмени, узбеки, хазарейці. До середини 70-х років це була одна з найвідсталіших країн світу.

Афганістан – це 70% гірської місцевості з бідною рослинністю, гірський хребет Гіндукуш з висотою гір до 7-8 тисяч метрів. 86 тисяч населення проживають в аулах у злиднях. 3 мільйони чоловік ведуть кочовий спосіб життя. Страшенна бідність, відсутність елементарної медичної допомоги, масова не писемність серед населення, особливо серед жінок і дітей, висока смертність.

Waqi Zaher '09

Waqi Zaher '09

У 1978 році афганський народ піднявся на боротьбу за краще життя, скинув монарха, проголосив Афганістан республікою. Нова влада взяла курс на соціалізм. Було видано закони про ліквідацію лихварської заборгованості, скасування калиму при одруженні, про наділення селян землею, яка раніше була власністю поміщиків. Запровадили початкову освіту, надали право жінкам зняти паранджу. У мусульманських країнах такі закони були приречені на провал, бо суперечили нормам ісламу. Новий режим почав репресії проти духовенства, закривалися і руйнувалися мечеті. Племінні та етнічні вожді не визнавали нового уряду. Почали формуватися загони “маджахетів” (“борців за віру”). У країні спалахнула громадянська війна.

у грудні 1978 року між СРСР і Афганістаном був підписаний договір, за яким Радянський Союз зобов'язувався переозброїти афганську армію. Виходячи з цього, керівництво СРСР на чолі з Л. І. Брежнєвим продемонструвало готовність надати прокомуністичному НДПА реальну воєнну підтримку. 27 грудня 1979 року були введені десантні частини в Баграм, Кабул та інші великі міста, а згодом вони втяглися в бойові дії по всій території. Присутність чужоземних військ викликала стихійний опір народу. Пік бойових дій припав на 1984-1985 роки.

Про те, що готують введення обмеженого контингенту в Афганістан, звичайно не знали. Але було передчуття чогось незвичайного. Нашим солдатам говорили, що вони виконують інтернаціональний обов'язок, тобто захищають братній народ. І вони, сліпо обдурені, “наводили лад” у тій країні “вогнем і мечем”. Вони вірили і думали, що продовжують подвиги й славу батьків і дідів, які виконували такі обов'язки в Іспанії, Чехії, Угорщині...

В Україну з Афганістану не повернулося 72 військовополонених та зниклих безвісти. Слава Богу, “чорний тюльпан” не привіз їхніх домовин. Тож надія не помирає. Держава, не питаючи дозволу в матерів, відправляла синів на війну. І не тільки синів у матерів забрала війна, а й батьків у дітей. Діти чекали батьків, бо мами їм обіцяли, що вони повернуться. А поки не було тата діти розмовляли з портретами...

Встаньмо, постіймо хвилину, нехай у нас не заболять ноги, а тільки защемлять серця за тих, кого нема серед нас, хто лежить у землі, хто світить нам із небес, а може, із підбитим крилом ніяк не перелетить Афганської гори...

Через цю безглузду війну пройшли майже 700 тисяч чоловік. І серед них 30% були українці. Звання Героя Радянського Союзу було присвоєно 72 військовослужбовцям, з них – 12 українців.

ДОДОМУ!

15 лютого 1989 року, ступаючи із сином по мосту через Амудар'ю, генерал Громов символізував цим переходом закінчення для радянських військ афганської війни!!!

Восени 1988 року за наказом Москви розпочалася операція “Тайфун”. Радянська авіація завдала нищівного бомбоштурмового удару по кишлаках уздовж траси Кабул-Саланг, якою мали виводити війська.

"ПАМ'ЯТЬ" (До 15-річчя виводу військ з Афганістану). Вірш.

П'ятнадцять років... Багато чи мало?
Кожна сім*я веде власний свій лік
З тої пори, коли перші "двухсоті"
З "Півдня" летіли... Несучи крик
Рідної мами, що сина чекала
З війська, додому, в сім*ю до батьків.
Але чому ж ті чорні хмари небо
закрили?
Хто так хотів? Хто так бездумно віддав
той наказ,
Котрий і зараз у нашому серці болем
щемить...
І сльози гіркії не висихають...
ЗГАДАЙМО ТІ ДНІ!!!

**Війна! Що,
проклята, ти
накоїла!...**

... Ваш сын, выполняя
боевое задание,
верный присяге,
погиб в бою...

© Ivan Novikov

*...Хай буде все, що має бути:
І тихі радощі життя,
Мені не треба співчуття.
МЕНІ ПОТРІБНЕ РОЗУМІННЯ!!!*